

ГОДИНА II
Брой 6

Редакторъ: Иванъ Иос. Бояджиевъ

ПРАЗНИКЪ

Тази сутринъ Слънчо рано се събуди —
къмъ земята гледа — гледа и се чуди:

празникъ днесъ празнуватъ българитъ всички,
а децата пѣятъ, като малки птички . . .

Пѣятъ и възгласятъ: „Князътъ да живѣй!“
Чу тѣзъ думи Слънчо и огненъ загрѣя,

та премина бързо Дунава широки,
съсъ лъчи прескочи Балкана високи,

изкъпа се бързо въвъ морето Бѣло
и при Охридъ взрѣ се въ синьо огледало.

Тѣй стъкменъ за празникъ отиде въ Палата,
стаята на Княза потопа въ позлата,

и на Княза рече: „Княже Симеоне,
отъ земята Царска нося ти поклони.

Тамъ днесъ твоя празникъ съ пѣсни се празнува.
Всички съ пѣсни молятъ Богъ да ти дарува

радостни, честити дни да преживѣешъ
и надъ България, като менъ да грѣешъ!

Две слънца да бждемъ: азъ въ небето синьо,
Ти — въвъ своята чудна, хубава Родина. . .“

ЗМЕЙ ГОРЯНИНЪ

